

ΡΩΜΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον έτημόνοτες χρόνον
την κλεινήν οικούμεν γήν των Παρθενώνων.

Έτος χιλια κι' έννηά κι' ένμακόσα,
νέα πλάσις' στα νέφη πετώσα.

Εικοσείη του Δεκεμβρίου,
μεγάλη σβόλη, χαρά Κυρίου.

Χιλια κι' εκατόν τρία
κι' έλο φιλοπατρία.

**Φάλλον με σαντοόρια
κάλαντα καινούρια.**

Έδω πετούνε και κοιλιας,
που θέλουνε νά τρώνε,
και κίτουνε' φηλά φαλας,
άγαπητά Βαρώνε.

Ρωμηοί μου δίχως τάλαντα,
βαρείτε τὰ σαντοόρια,
κι' άκουτε τώρα κάλαντα
νά φάλωμε καινούρια.

Έδω πετά κι' ό κόσμος, ό φάρος, τό κανάρι,
άλλά πετούν πολύ συχνά και έστρωτοι γαιδάροι.
Πετούνε κι' έσαι δέν μπορούν νά λέγονται Βαρώνι,
κι' ό κόσμος καιμάρωνι.

Ρωμηοί μου δίχως κορόνα,
την εγλυτώσαμε φτηνά,
και παρ' όλιγο πάλι
νά γίνη κρίσις άλλη.

Έδω σπουδαία πράγματα
δέν είναι τὰ πετάγματα.
Έδω τό μόνον σπάνιον
είναι νά βρούμε δάνοιον.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτη μέρα,
κι' ένιας Βαρώνος Δέ-Κατήρ ενίσκηψ' έδω πέρα...
Μέσα στην εύτυχία μας, μέσα' στην τόση τάξη,
μας εφορτώθηκε κι' αυτός, και θέλει να πετάξη...

Έδω πτήσις μας καλίστη
κι' έλοι βλέπουν πρὸς τάνάνω...
έδω κάθε κεφαλή
είναι κι' έν' άεροπλάνο.

Τώρα της βροχής μπουρίνι,
τόρ' άγέρας δυνατός
τόν Βαρώνο δέν άφίνει
νά πετάξη σάν άιτός.

Θά οί κάνη νά σασίτης
τόν Ρωμηών ή νέα κρίσις,
και θά βλέπης κάτω πτήσις,
που θά σουρχεται νά πτήσις.

Κι' έλοι' στα' φηλά κυττόν
και περιέρχοι ρωτόν...
εί καινόν έξ άγοράς...

Έδω χάσκουν και Βαρώνι...
μη περιέρχοι κυτάς...
έχεις μπάρμπα' στην Κορώνη;
τότε έβρεις νά πετάς.

Μέσα' σ' όν Ρωμηών την μπόρα
τάχα θά πετάξη τώρα
κι' ό Κατήρ ό φουκαράς...

Άν όμως λείπει δυστυχώς ό μπάρμπας της Κορώνης,
κυτάξεις από χαμηλά
τούς άλλους νά πετόν' φηλά,
και ού τὰ καθαρίσεις.

Πώς λυπούμαι τόν Βαρώνο,
που μέσ' ήλθε μέσ' ότον χρόνο
της πολλής οικονομίας
και της τόσης τρικυμίας.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτη μέρα,
φάτε και πηχτε με φλασκιά,
και φουσκωμένοι σάν άσκηά
πετάτε' σ' όν άέρα.

Και ού τώρα μη μας φέρης άνω κάτω της χαλας...
πέταξ και μην τό γράφης, κίταξ και μην τό λές.

Δίν διαμικείται κι' ή πτήσις
μέσ' στα' μέρη μας αυτά,
που πετούν ανθρώπων κτήσις,
και πρό πάντων τὰ λεφτά.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, πρώτη γιορτή του χρόνου,
και μέσ' σ' ότες ανακαρδιάζεις
και τόσας μας αναποδιάς
γελάτε με τό πέταγμα του Βέλλου του Βαρώνου.

Είδα τεροπλιάνο του κι' άρχίνοια κι' έγω
νά τὸ θρηνηλοῦθῶ.

Κριμαλ δὲν πέταξε' φηλά
μὲ τὸν Κατῆρ εμπρός μου,
κι' εἶδα μονάχι τὰ φίλα
πὼς πέταξαν τοῦ κόσμου.

Πετάτε μ' ἔξω πολλή και μ' ἔθουσοισαμό,
πετάτε μὲ τὸν πρόσινο Προβιολογιόμο.

Πετάτε και θά λάχομε
πήτα καλοχρόνια ..
πετάξτε και θάχομε
νομιόματ' άσμημένα.

Δὲν θά βραδῶν ἢ προκοπή μὲ τοὺς καινούριους φόρους,
μήτε θά περονοῖνιμε σάν πρὶν λιμοκοντόρους.
Μὰς καρτεροῦν μακαρίας άσμηκῶν ἡμέραις,
τοῦ δὲν θά μὰς λερώνουε λιμοκοντόρων λέραις.

Μὲ τὸν Βαρόνο τὸν Κατῆρ σὺ, Ρωμηοσύνη, πέτα,
και μὲς ὅτι γῆ τὴν άχαρη
τοῦ κῆρ Θανάση ζάχαρη
θά τρώμε σὲ πακέτα.

Πάει και τούτη' πέρασε, και θὰ τῶμε χάρισμα
μ' αὐτὸ τὸ πακετάρισμα.

Τόσα φαρμάκια και χολαίς και πύρες θά γλυκάνη
και ζαχαρένιους εἶλους μας ἢ φτηνεῖα θά μὰς κάνη.

Ἕνιους φελλῶ...
ζάχαρη σ' εἶλους,
και πιπιλλῶ
ζάχαρης σβάλους.

Βρά Περωλιάνο,
λαίμαργε γλάρε,
και σὺ πακέτο
ζάχαρης πάρε.

Ζάχαρη χάρῃε
'σὴν νέα κλάρε,
κι' ἔλο μακάρῃε
τὸν κῆρ Θανάση.

Ἕμπρός μου πέτα
χωρὶς βρακί,
ζάχαρη πέτα
κι' ἔξω κι' ἔκει.

Τὶ χρόνος εἶναι...
ζάχαρη σπῆνε,
ζάχαρη δῖνε,
ζάχαρη πένε.

Πέτα, γενναία γενεά, και τὸν Διοκρῆν ἔβρινε...
χρῆμα καντάριε ζάχαρη νά εἰδέτα' σὴν λίμνη
γῆ νά γλυκάνη τὸ νερὸ νά πῆθῃ εἰφόσα ποίμνη.

Πετάξτε, και μπαινῶνε σὲ ζαχαρένιου χρόνο,
περιχαρέτῃ σκεπτάτε.

κι' ἀπὸ χαρὰ πετάτε,
και μὲ πακέτα ζάχαρης βραῖνε τὸν Βαρόνο.

Πέτα πέτα, Ρωμηοσύνη... ὁ τῆς ζάχαρης ἢ μάνια,
και μὲ ζάχαρη νά γίνουε τὸν Ρωμηὸν άεροπλιάνο,
κι' ἀπὸ ζαχαρένιους σβάλους
βγάλε και στρατοῦς και στόλους.

Ἕνα τὸν Ἕλλήνου παιῆς,
ὅπως πρὶν' στοῦς καρονίδες,
κι' ἔκει σχέδια κλασάστε
κ' ἔλο ζάχαρη μακάρῃε.

Ἕρχεται κι' ἔξω οὐρανοῦ
ζάχαρης βροχῆ και μπόρα...
μὰ κι' ἢ πῆτα τοῦ Σπανοῦ
ζαχαρένια θάναι τώρα.

Ἕξιλάμῃν, Χριστέ, κι' ἔξω φέγγυ,
ζάχαρη παντοῦ νά τρέγγυ,
ζαχαρένιος καταρρακτῆς, ζαχαρένιος ποταμός,
νά χαθῆ μὲς ὅτῃν ὀρμῇ του κάθε φτώχεια και λιμός.

Και σὲ ζάχαρης χαμάρρους,
νά κυττάζω πτωγόμενους
φιρτυτοῦ χρυσοκανάρρους
και προστύχους πιναισιμῶνους.

Κι' ὁ Περωλιάνος φρελλῶ τὰ λέει και γελῶ.

Π. — Ἕκ τῆς Περωίας ἔρχονται μάγα πολλοὶ μὲ δῶρα
και μουσοῖδῃς ἠθάους,
και τὸν Θανάση βλῆσκουε σὴν Προμηθεά τώρα
σὲ ζάχαρης Καντάσου.

Γονατιστοὶ τὸν προκουνοῦν, τὴν πολυμακαρίζου,
και δῶρα τοῦ χαρίζου,
τὴν ὀμύραν μὲν ἔως ἀνθρώπου χρυσοῦν γῆ νά τὸν δῆ,
τὸν λίβανον δ' ἔως μάρτυρα κι' ἔσοκ παπῆ παιδί.

Τὸ λίνε πανωίδες
και κάνουε τριμαῖδες
'σὸν ζαχαροπανῆρα.

Και τὸν ἔγκομαῖζου
και τὸν παρομαῖζου
ὄς εἶδος ζαχαρέρα.

Θυμιὰν ἀνεδαίνα' μπροστά του περῶσε,
τοῦ δῖνουε και μαρκαῖρα τοῦ νεργιλῆ χρυσοῦ,
ἐν τούτῃ δὲ Θανάσης Οὐλύμπους ἔνικα,
κατήταρταπεν, ἔβρόντα, τὸ κρέτος εἰνεκῶνα.

Γὰ ζάχαρη σὴν ἔπικος κι' ὁ Γούναρης τῆς Πάτορας,
'σὸν ἔθιαξία ῥάστῃε μ' ἄλλους ζαχαρολάτρους,
κι' ἀπῆχτος ρητορικῆ, κι' ἔμινεν ἱστορίας,
και ὅτῃν Βουλῆ λογόφραση ὁ δῶς Ζαχαρέρα.